

PROČ JSEM SE NESTALA TANEČNICÍ

Neděle, 21 květen 2017

Podle vzoru – vzdání je dářitel, začala moje cesta za vzdáním po základce u ebním oborem
 „prodava smíšeného zboží“; tehdy rozšířené JEDNOTY (na ekonomku mě nevzali, jak jim nelíbil můj prospěch).

Učilištno bylo umístěno v zámku hraběte Štolberka v Kyjovicích, vesnice mezi Ostravou a Opavou (z Ostravy Poruby tam jezdila a dosud jezdí tramvaj; někdo si možná bude pamatovat, jak se srazila jednou s jinou protijedoucí, tak to je tahle trať).

S námi na učitelišti byli taky kluci a holky v oboru „kuchařství“; Ve velkém hraběcím skleněném bylo vybudována tleskárna a v té kraloval učitel tleskář, který nám mladým otevíral svět, nevěstě ale i populární hudby a měl tendenci nás naučit trochu se pohybovat po parketu. Nechodilo nás tam moc, jenom ti, kteří o tuhle činnost a hudbu měli zájem. Pár kluků a holek, zvdavých, v patnácti vám patřil svět, pokud máte otevřenou mysl, že. Všechno bylo tak jako normální, dokud k nám nespádl z hotelové kuchyně propadlík. Hroznej kluk, habán, pihovatý blondák, blondaté obočí i úsměvy (dneska bych čekala albín), a to jméno? Lojza Hammer, a hned mezi nás do tleskáreny a kamarád s učitelem. Jenže stalo se, že od té doby nosil na nás poslechy a tanečky desky s country hudbou a pány s rokenolem a americkými vypalovačkami. Popadl moji kamarádku Renatu (příčná holka s průjčkem, rozvíjejícíma se dvojčkami a vosím pasem) a započal ji na parketu rvát do hlavy kroky a pohyby rokenolu. Renata byla příčná, ale dámevo. Já pihovatá a s vystrašenými nulkami, jsem ho nezaujala, za to mě zaujal Lojza, ani tak než jako kluk, ale ty jeho pohyby a kreace na parketu. A tak jsem vedle nich poskakovala, jak to učil Renata, a jednoho dne v tanci pustil Renatu a popadl za ruku mě, a bylo to. To co jsme na parketu dokázali, nám mohl závidět kde kdo, a leckde jsme zazářili (na výročních schůzích apod). Jednou za měšic škola požádala tanečnice, přivezli kluky z hornického učitelštna, pozvali hudbu a děti bavte se. Tehdy nabírané nebo kolové sukňové z taftu, rypsu, brokátu a hedvábí, spodničky a gumové vysoké pasy, pamatujete dámy? A matka švadlena (ne že by šila požád nové, ale umně přeměnila), tak že pihovatá zrzka v kreacích, které mi holky záviděly a Lojza oceňoval a někdy i sám navrhoval. Dál sice mordoval Renatu na parketu a líbal a objímal ji v koutech, ale když si chtěla zatancovat, nebo přeměnit, jak je king, popadl mě a všichni ustupovali a zírali (nejen rokenol, ale i skóňou polku, twist, waltz a tehdy začínající „jive - dávej“; později „Holandsko“). Pak se mi podařilo jednoho z horníků uhranout a tak jsem měla tanečnice dalšního. Lojza mu taky pomohl s fintama a figurama a mohl se ulejt u učáku, jezdil za námi na tréninky. Skončil učák, já okamžitě nastoupila na veřejnou ekonomku (tehdy veřejná byla 3 roky) a pondělí, středa a pátek jezdila do Frýdku do kuchyně. Rok jsem prodávala a studovala, pak jsem přeměnila na editelství Jednoty jako korespondentka na obchodní oddělení. Protože jsem slušná stenografovala, byla jsem uznávaná a vyhledávaná pro zápisy různých schůzí, porad atd. V té době byla oslava MD½ opravdu velkou slávou. Hudba hrála, pánové se mohli přeměnit k pupíku některého náměstka, to mě nebralo. Až je se tam objevil mladík, který do Jednoty nepatřil, ale do vsi, ve které oslava byla. Jak se to semlelo nevím, ale začali jsme spolu tancovat a páni, kam se Lojza hrabal! Byl to tanečník z Místeckého tanečního klubu, jeho partnerka si zlomila nohu a měla přeměnit sebou šest nedělí sádra a pak pár nedělí rehabilitace, než se vrátí na parket. Doma se nudil, tak začel do hospody, a co ho popoulo ke mně, už ani nevím, ale šla jsem do toho. A tak kromě kuchyně jsem začala tancovat, teda navštěvovat, protože oni byli klub (a ještno existují) ve skupinovém tanci. Bylo to náročné, ale nádherné. Dokonce jsem absolvovala jedno vystoupení v nádherných šatech klasických tanců. A přeměnit po roce, v té době, kdy se zrakvila jeho partnerka, jsem já přeměnit rozvířila jako nešikovná na nohu a našlápl jsem si holenní kost. A tím skončila moje taneční kariéra.

Ale díky tanci, jsem se vzápětí seznámila se svým mužem, který byl v Dobré u Frýdku na vojně a útvar (PTP) tam nejen opravoval trať do Českého Těšína, ale i požádal odpolední tanečnice. Chodil sice tancovat ke stolu pro kamarádku, líbila se mu, i když v tanci neoslávala. Nakonec kamarádka přeměnila odešla a jak se přeměnil k našlápl ke stolu, tak holt vzal za vďak zrzkou, která tam zbyla, a bylo vymalováno. On, taky skvělý tanečník, mi přeměnit tanci čekal „šlešno víte, že kdo se shodne v tanci, ten se shodne v posteli?“; Facku nedostal jenom proto, že začal hrát a tak mě popadl za ruce a tančilo se. Druhý den jsem jen potvrdila, že jeho výběr partnerky pro život je správný, protože jsme se všichni sešli u učky, kluci přeměnit vojenské nafukovací matrace a já, na rozdíl od svých kamarádek, neplavala s hlavou nad vodou, jako paní radová, ale zapojila jsem se do boje o matraci, bez ohledu na to, jestli jsem nad vodou, nebo pod ní. Začala jsem studiem; ale skončila ve třetím semestru ekonomky, už se mi dál nechtě

K napsání těchto vzpomínek mě inspirovaly dívky a mladé dámy, které v současnosti začaly zase nosit nabírané šaty a sukně, jako jsme nosily my, akorát je mají kapku kratší. Nestala jsem se tanečnicí, ale celkem hezky jsem protančila životem, ovšem teď už mi dochází dech a síly … ZDENA